

Arrest

nr. 267 230 van 25 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X - X
In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon X, die allen verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 17 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. BALLEZ *loco* advocaat J. HARDY en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 27 november 2019 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 5 december 2019.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 29 juli 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden verzoekers gehoord op 6 april 2021.

1.3. Op 22 september 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 26 september 2021 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van C. A. M. E. (verzoeker) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en op (...) 1990 in San Salvador (San Salvador) geboren te zijn. U woonde samen met uw vriendin J.(...) L.(...) V.(...) L.(...) (CGVS xxx, OV xxx) en jullie zoon in de kolonie Santísima Trinidad in Ayutuxtepeque (San Salvador). U werkte als assistent-manager in restaurants voor het bedrijf S.(...).

Op 16 september 2019 werd u 's avonds laat aangesproken door B.(...), een lid van de bende 18. Hij was dronken en vroeg vijf dollar van u. U weigerde en de man ging weg.

Twee dagen later, op 18 september 2019, werd u opnieuw benaderd door B.(...). Deze keer waren ook P.(...) en S.(...), twee andere leden van bende 18, erbij. Ze waren heel boos. Ze eisten dat u zou meewerken door hen geld te geven. B.(...) voerde het woord en zei dat hij u al om geld had gevraagd. Deze keer eisten ze 25 dollar op wekelijkse basis. Die avond zouden ze om 21 uur het geld een eerste keer komen halen. Ze zeiden nog dat u telkens als zij dat wilden geld zou moeten geven.

Diezelfde dag nog vertrok u met uw gezin uit de kolonie. U ging bij uw tante R.(...) A.(...) wonen in de privé kolonie Escandia, ook in Ayutuxtepeque. Daar bleven jullie tot jullie vertrek uit het land.

U verliet El Salvador op 26 november 2019. Een dag later kwam u samen met uw zoon en partner J.(...) L.(...) V.(...) L.(...) (O.V. xxx) in België aan. Hier diende u op 5 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort en identiteitskaart; attesten van uw werkgever; de aangifte die u indiende; enkele nieuwsartikelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaart represailles te vrezen van bende 18 omdat jullie gevlucht zijn zonder de door hen gevraagde renta te betalen en omdat u klacht hebt ingediend (CGVS, p. 12, punt 119-121).

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of

een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw problemen met de bende 18 uit Santísima Trinidad niet geloofwaardig.

Ten eerste moet in verband hiermee worden opgemerkt dat de kennis van u en uw partner over de lokale bendes die in uw leefgebied opereren, zeer beperkt is. Zo weten jullie beiden niet tot waar het territorium loopt van de bende 18 die jullie wijk controleert (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 06.04.2021 (verder CGVS), p. 7 en zie notities persoonlijk onderhoud J.(...) L.(...) V.(...) L.(...) dd. 06.04.2021 (verder CGVS partner), p. 6). Nochtans verklaart uw partner dat er overal in jullie land en ook in jullie wijk graffiti is aangebracht op de muren om de bendes die er de controle hebben te identificeren (zie CGVS partner, p. 5 en 6). Er kan dan ook redelijkerwijze worden verondersteld dat jullie beiden zouden weten tot waar het territorium van bende 18 die uw wijk controleerde, loopt. Het is vreemd en ongeloofwaardig dat iemand die El Salvador is ontvlucht wegens bendegerelateerd geweld niet beter op de hoogte is van het territorium van de specifieke bende die hij vreest.

Ook weten jullie niet welke bendes de naburige wijken controleren (ibid.). U stelt dat u dat niet weet omdat u niet vaak naar buiten ging en u nooit andere kolonies bezocht (zie CGVS, p. 6). Nochtans blijkt uit uw verklaringen in verband met uw job dat u op vijftien kilometer van uw eigen woning in een andere wijk werkte, Bulevar Del Hipodromo (zie CGVS, p. 9). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u meerdere kolonies moest doorkruisen om daar te geraken. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verondersteld dat u op de hoogte bent van welke bendes in deze kolonies opereren. Daarenboven blijkt dat u de laatste weken van uw tewerkstelling voor S.(...) in vijf of zes verschillende restaurants in verschillende wijken werd tewerkgesteld (zie CGVS, p. 17). Ook al bevonden alle restaurants waar u werkte zich volgens uw verklaringen in commerciële zones en niet in gebieden die door bendes worden gecontroleerd, dan nog kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u dergelijke door bendes gecontroleerde wijken moest doorkruisen om deze locaties te bereiken en dat u op de hoogte bent van welke bende in welke wijk opereert (zie CGVS, p. 9 en 17).

Daarenboven wordt opgemerkt dat het opvallend is dat jullie enkel de bijnamen kennen van de drie bendeleden die een rol spelen in de incidenten die u heeft meegemaakt, namelijk El B.(...), S.(...) en P.(...) (zie CGVS, p. 9 en zie CGVS partner, p. 7). De namen van andere bendeleden kunt u zich niet herinneren en uw vrouw hoorde enkel over hen spreken (ibid.). Zeker aangezien jullie verklaren dat de bendeleden opvielen door de tattoos die ze droegen is het vreemd dat jullie niet meer bendeleden van bende 18 die in jullie wijk actief waren kunnen identificeren (zie CGVS partner, p. 6 en zie CGVS, p. 9). Bovendien is het vreemd dat uw partner stelt dat ze niemand kent in de kolonie die al problemen gehad heeft met de bendeleden (zie CGVS partner, p. 6). Ook u kunt geen voorbeelden geven van mensen zonder een eigen zaak die net als jullie door de bende werden afgeperst (zie CGVS, p. 18). Zeker aangezien u zelf eerder al had aangegeven dat ook mensen zonder eigen zaak maar met een job werden afgeperst, is het vreemd dat u geen concrete voorbeelden kunt aanhalen van mensen die dit ook is overkomen (zie CGVS, p. 15). Zelfs al had u weinig contact met uw burens en wijkgenoten, dan nog kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u toch enkele voorbeelden zou kunnen geven van mensen uit uw wijk die hetzelfde meemaakten als u, zeker aangezien uw moeder al voor u in deze wijk woonde en ze daar op heden nog steeds verblijft (zie CGVS, p. 4 en 6).

Zowel u als uw partner stellen dat jullie uit El Salvador zijn gevlucht wegens bendegerelateerd geweld en dat jullie dergelijk geweld vrezen bij een terugkeer naar jullie land. Er mag dan ook redelijkerwijze worden verondersteld dat jullie meer kennis hebben over de bendeleden in uw wijk, de grootte van hun territorium en andere mensen uit uw wijk die net als u van hen het slachtoffer zijn geworden. Het feit dat jullie kennis hierover beperkt is, doet ernstig twifelen aan jullie verklaringen dat jullie in een gebied leefden dat door bende 18 werd gecontroleerd en dat jullie met deze bende problemen hadden.

Daarenboven leggen jullie ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen af over de concrete incidenten die tot jullie vertrek uit El Salvador hebben geleid. Zo stelt u dat u op 16 september door het bendelid B.(...) werd benaderd en dat hij vijf dollar van u eiste (zie CGVS, p. 13). Aangezien hij dronken was nam u het niet ernstig op en zag u er geen bedreiging in (ibid.). Het is echter vreemd dat u dit incident zo laconiek opnam aangezien u op de hoogte was van de identiteit van de man die geld van u eiste en u eerder al had aangegeven dat u zijn naam kende omdat hij samen met S.(...) en P.(...) één van de bendeleiders was en zij de bekendste en gevaarlijkste bendeleden waren (zie CGVS p. 9 en 13). U stelt dat zij de zone controleerden, er heersten en dat zij bepaalden wie ze gingen afpersen (CGVS, p. 14). Ook had u eerder al gesteld dat u altijd al bang was geweest dat één van de bendeleden u ooit zou aanspreken (zie CGVS, p. 8). Het is dan ook bijzonder vreemd en opmerkelijk dat wanneer u dan wordt

aangesproken door één van deze bendeleiders en hij geld van u eist, u dit niet ernstig opnam en u er geen bedreiging in zag, louter omdat hij dronken oogde toen hij u benaderde. Verder wordt het incident van 16 september 2019 ook kort beschreven in de aangifte die u neerlegt ter staving van uw verzoek. Hierin staat te lezen dat u bij de politie van San Salvador liet optekenen dat B.(...) u had gewaarschuwd dat als u niet betaalde u wist wat u te wachten stond. Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS maakt u echter geen gewag van een dergelijke bedreiging en stelt u louter dat deze man, toen u hem toevallig passeerde, zei dat u hem vijf euro verschuldigd was en dat hij is weggegaan toen u zei dat u dat geld niet had (CGVS, p. 13). Het feit dat de inhoud van de aangifte, die u zelf neerlegt ter ondersteuning van uw verhaal, niet volledig overeenstemt met uw verklaringen over dit incident voor het CGVS, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Mocht u overigens op die manier zijn bedreigd door B.(...) is het des te ongeloofwaardiger dat u voor het CGVS verklaart dat u toen geen bedreiging voelde (zie CGVS, p. 13).

Bovendien zijn ook jullie verklaringen in verband met het incident van 18 september op belangrijke punten tegenstrijdig. Zo leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af over het feit of jullie al dan niet hebben overwogen en besproken om de renta te betalen. Uw partner verklaart hierover dat jullie hier wel degelijk hebben over nagedacht en dat jullie deze optie onderling hebben besproken (zie CGVS partner, p. 12). Zelf verklaart u echter dat jullie deze mogelijkheid nooit besproken hebben (zie CGVS, p. 8). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat jullie, indien jullie werkelijk door een bende werden afgeperst, op een meer eenduidige en coherente manier verklaringen zouden kunnen afleggen over hoe jullie met die afpersing omgingen en welke opties jullie hebben overwogen om hiermee om te gaan.

Daarenboven leggen jullie ook tegenstrijdige verklaringen af over wat er later die avond, op het tijdstip waarop de bende had gedreigd om bij jullie thuis langs te komen om het geld op te halen, is gebeurd. Wanneer u gevraagd wordt wat er gebeurd is om negen uur, het tijdstip waarop de bendeleden de renta zouden komen innen, stelt u zelf namelijk dat iemand uw moeder vertelde dat ze de deur toen hebben proberen open te maken (zie CGVS, p. 14). Uw partner verklaart hierover dat ze niet weet of de bendeleden om negen uur naar jullie huis zijn gekomen om die renta te innen en dat jullie zich daar niet over hebben geïnformeerd bij uw moeder en broer (zie CGVS partner, p. 16). Ze verwijst wel naar een incident waarbij mannen jullie voormalige woning probeerden binnen te dringen en dat uw moeder dit aan jullie vertelde (zie CGVS partner, p. 13). Ze legt evenwel vage en tegenstrijdige verklaringen af over wanneer dit zou zijn gebeurd. Zo verwijst ze in eerst instantie naar dit incident wanneer haar gevraagd wordt wat jullie in de maand oktober deden om de ernst van jullie situatie in te schatten, of ze haar schoonmoeder of schoonbroer vroeg of ze naar jullie op zoek waren. Ze stelt dat jullie zich toen verborgen hielden in het huis, dat jullie vreesden dat jullie iets zou overkomen en dat uw moeder aan u vertelde dat er mensen geprobeerd hebben om het huis binnen te dringen (zie CGVS partner, p. 13). Nochtans stelt zij later tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw moeder dit pas vertelde eens jullie in België waren (zie CGVS partner, p. 15) en dat zij niet meer weet wanneer ze het huis probeerden binnen te dringen, zelfs niet of het gebeurde of jullie al in België waren (zie CGVS partner, p. 16). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat jullie meer coherente en gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen over het enige bezoek van de bendeleden aan uw woning. Het feit dat jullie dit niet kunnen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie verklaringen met betrekking tot dit incident.

Daarnaast zijn ook uw verklaringen over jullie verhuis naar uw tante niet geloofwaardig. Zo duiken jullie na het incident op 18 september 2019 onder bij uw tante R.(...) A.(...) in (...) in de Residencial Escandia, een plaats waarvan u verklaart dat ze op ongeveer vijf tot acht kilometer van uw woning ligt (zie CGVS, p. 10). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt echter dat de straat waar uw tante woont op minder dan een kilometer van de ingang van Santísima Trinidad ligt. Hoewel u beweert dat u bijna nooit naar buiten ging toen u bij uw tante woonde, diende u van hier uit klacht in en bleef u wel gaan werken (zie CGVS, p. 12 en 20). Zelfs al was het uw tante die u van en naar uw werk bracht en was haar residentie beveiligd, dan nog begeeft u zich heel dicht bij uw kolonie en de bende waar u problemen mee hebt (zie CGVS, p. 12). Zeker aangezien u verklaart dat u niet weet tot waar het territorium van de bende waarmee u problemen hebt loopt en welke bendes de plak zwaaien in de aangrenzende wijken, is het vreemd dat u zo dicht bij uw woonplaats zou onderduiken om aan uw problemen met Bende 18 te ontsnappen en dat u in die periode zich zo vaak blijft verplaatsen (zie supra en zie CGVS, p. 7).

Ook leggen jullie vreemde en ongeloofwaardige verklaringen af in verband met uw ontslag bij uw werkgever. Na het incident van 18 september nam u op 23 september ontslag terwijl u pas in de eerste week van november zou hebben besloten om het land te verlaten (zie CGVS, p. 11, 17 en 20). U en uw partner verklaren dat u ontslag nam uit veiligheidsoverwegingen omdat de bendeleden wisten waar u werkte (zie CGVS, p. 11 en zie CGVS partner, p. 13). Nochtans verklaart u dat u daarna in verschillende restaurants mocht gaan werken, die allen in commerciële zones liggen waar de bendes geen controle hebben en dat u daar de rest van de tijd ongestoord kon verder werken (zie CGVS, p. 17). U stelt dat het moeilijk is om er renta te gaan vragen zonder dat je daar gevangen genomen wordt (ibid.). Het is dan ook vreemd dat u verklaart dat u uit veiligheidsoverwegingen uw job hebt stopgezet. Bovendien is

het, in het licht van uw verklaringen dat u met uw job stopte uit veiligheidsoverwegingen, vreemd dat jullie overwogen om een zaak te starten met het geld dat u zou krijgen als ontslagvergoeding (zie CGVS, p. 20 en zie CGVS partner, p. 9 en 12-13). U stelt namelijk zelf dat een kleine zaak altijd een doel is voor afpersing (zie CGVS, p. 12 en 20). Het is dan ook zeer vreemd en ongeloofwaardig dat u de opening van een dergelijke zaak zou overwegen net nadat u bent afgeperst - terwijl u volgens uw eigen verklaringen nooit hebt overwogen om de renta te betalen (zie supra en zie CGVS, p. 8). Ten slotte wordt opgemerkt dat u verklaart dat u bleef werken tot 16 oktober 2019, terwijl uit de door u neergelegde attesten blijkt dat u tot 16 november bleef werken (CGVS, p. 11 en 17). Op basis van het bovenstaande wordt door het CGVS ernstig getwijfeld aan het tijdstip en de omstandigheden van uw ontslag.

Verder dient nog te worden opgemerkt dat uw moeder en broer zelf nog in Santísima Trinidad wonen (CGVS, p. 4-5). U hebt geen weet van interacties of problemen tussen hen en de bendeleden (zie CGVS, p. 5 en 17). Bovendien verklaart u zelfs niet gevraagd te hebben aan uw moeder en broer of zij nog interacties of problemen gekend hebben met de mannen (zie CGVS, p. 17). Dergelijke desinteresse voor uw eigen problemen en het welzijn van uw moeder en broer valt moeilijk te rijmen met uw vrees voor vervolging door de bende onder wiens controle uw moeder en broer nog steeds wonen en ondermijnt dus verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven.

Bovendien was uw moeder zelf de eigenaar van een taxibedrijfje (zie CGVS, p. 18). Het is zeer vreemd en ongeloofwaardig dat u niet weet of zij net als u werd afgeperst (ibid.). Hiernaar gevraagd stelt u dat u denkt dat dit niet het geval is maar dat u het niet weet. U stelt dat ze heel low profile handelde en dat niemand wist dat de zaak van haar is. Het is vreemd dat u hierover niet met meer zekerheid verklaringen kunt afleggen. Aangezien u verklaart dat u zelf uw land hebt verlaten wegens afpersing is het vreemd en ongeloofwaardig dat u dit niet met uw moeder zou hebben besproken en zou weten of zij, die in dezelfde wijk als u woonde, hier ook problemen mee had. Bovendien is het ongeloofwaardig dat u verklaart niet te weten of zij haar taxibedrijfje nog heeft (ibid.). Zelfs al hebt u weinig contact met haar, dan nog kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u hiervan op de hoogte zou zijn. Er dient dan ook te worden geconcludeerd door het CGVS dat u geen zicht biedt op de verblijfsomstandigheden van uw familieleden in uw voormalige woonplaats in El Salvador.

Op basis van al het bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ten eerste dient in verband hiermee te worden opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig relaas te ondersteunen. Op zichzelf vermogen ze niet om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Verder wordt in verband met uw paspoort en identiteitskaart opgemerkt dat deze documenten enkel informatie bevatten omtrent uw nationaliteit en identiteit, gegevens die in deze beslissing niet onmiddellijk ter discussie staan. In verband met de nieuwsartikels die u neerlegt, dient te worden opgemerkt dat, aangezien zij geen melding maken van uw naam of die van uw familieleden, bezwaarlijk kunnen dienen om uw persoonlijke asielmotieven te ondersteunen. Verder legt u enkele attesten neer van uw werkgever. Hiermee toont u enkel uw tewerkstelling aan. Uit deze documenten kan echter niets worden afgeleid in verband met uw problemen. Bovendien is de inhoud van deze attesten tegenstrijdig met uw verklaringen voor wat betreft de datum van het stopzetten van uw werk (zie supra). Ten slotte legt u een aangifteformulier neer van de klacht die u bij de lokale politie indiende op 19 september 2019. Over dat document moet nog worden opgemerkt dat dit het louter is opgesteld op basis van uw verklaringen en niet is gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen. Bijgevolg kan op basis van dit document niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. U legt verder geen documenten neer met betrekking tot de afhandeling van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze aangifte, die niet meer bevat dan uw eigen verklaringen, geen bewijswaarde worden toegekend.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in

artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door

gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Ten slotte dient in verband met uw halfzus, M. D. L. O, D. L. (O.V. xxx), die in 2019 door het CGVS de vluchtelingenstatus werd toegekend met haar gezin, te worden opgemerkt dat elk verzoek om internationale bescherming op haar eigen merites wordt beoordeeld. Bovendien stelt u zelf dat haar problemen in El Salvador volledig losstaan van de uwe (zie CGVS, p. 15).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van J. L. V. L. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en op (...) 1997 in San Salvador (San Salvador) geboren te zijn. U woonde samen met uw partner C.(...) A.(...) M.(...) E.(...) (CGVS xxx, OV xxx) en jullie zoon in de kolonie Santísima Trinidad in Ayutuxtepeque (San Salvador).

Op 16 september 2019 werd Carlos benaderd door B.(...), een lokaal lid van de bende 18. De man was dronken en vroeg vijf dollar aan Carlos. Omdat de man dronken was nam Carlos de eis niet serieus.

Twee dagen later, op 18 september 2019 werd Carlos benaderd door drie bendeleden. Ze zeiden hem dat ze het hem al gezegd hadden, dat hij moest meewerken. Ze vroegen deze keer 25 dollar per week en zouden die avond om negen uur het geld komen halen.

Carlos kwam terug naar huis en vertelde u wat er gebeurd was. Jullie besloten de dag zelf nog te vertrekken naar het huis van zijn tante. Daar bleven jullie tot jullie vertrek uit het land.

U verliet El Salvador op 26 november 2019. Een dag later kwam u in België aan. Hier diende u op 5 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u verschillende documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart en het paspoort van uw zoon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven (CGVS, p. 10, punt 91) als uw partner C.(...) A.(...) M.(...) E.(...) (CGVS xxx, OV xxx). In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing luidt aangaande dezelfde motieven als volgt:

“(…)”

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico dat u zou worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet ook u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd. De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort, identiteitskaart en het paspoort van uw zoon bevatten enkel informatie omtrent de nationaliteit en identiteit van u en uw zoon, elementen die in deze beslissing niet onmiddellijk ter discussie staan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen" en van "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".

Na een theoretische uiteenzetting van de aangehaalde rechtsbepalingen en -beginselen, kaarten verzoekers de hoge onveiligheid in El Salvador aan en vragen het voordeel van de twijfel. Zij wijzen tevens erop dat zij vallen onder een categorie van personen die een verhoogd risico lopen om het doelwit te worden van bendegerelateerd geweld, met name als personen met beroepen die vatbaar zijn voor afpersing en omdat zij zich verzet hebben tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

Vervolgens gaan verzoekers in op hun individuele vluchtmotieven en onbetwiste elementen, betwisten zij de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en besluiten zij dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador werpen verzoekers op dat het daar aanwezige geweld wel degelijk willekeurig is en kadert binnen een binnenlands gewapend conflict.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchteling te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekers brengen nog volgende stavingstukken bij:

- Laatste update van de veiligheidssituatie in El Salvador, door de FOD Buitenlandse Zaken (stuk 3);
- *“Asile et preuve: de la suspicion à la conviction”* (stuk 4);
- UNHCR, *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from El Salvador”* (stuk 5);
- COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020 (stuk 6);
- COI Focus *“Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire”* van 17 december 2020 (stuk 7);
- Het artikel *“Deported to Danger”* van februari 2020 (stuk 8);
- COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019 (stuk 9);
- UNHCR, *“Principes directeurs sur la protection internationale”* van 8 juli 2008 (stuk 10);
- COI Focus *“Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021 (stuk 11);
- Artikel uit *“Immigration Briefings”* van oktober 2018 (stuk 12);
- NANSEN note van 7 september 2021 (stuk 13);
- Google maps outprint met de trajecten van verzoeker (stuk 14).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Verzoekers hebben El Salvador verlaten nadat verzoeker eerst op 16 september 2019 werd aangesproken door een dronken bendelid van de bende 18 om vijf dollar te betalen hetgeen hij weigerde en waarna het bendelid B. verdween, maar waarbij hij op 18 september 2019 opnieuw werd benaderd door B., samen met P. en S., die eisten dat hij zou meewerken door hen geld te geven op wekelijkse basis. Zij gaven aan dat zij diezelfde avond om 21 uur het geld een eerste keer zouden komen halen. Verzoekers vertrokken uit hun woning alvorens deze *renta* te betalen en vrezden bij een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst represailles van de bende 18 omdat zij gevlucht zijn zonder de gevraagde *renta* te betalen en omdat hij een klacht heeft ingediend.

2.3.3.2. In de bestreden beslissingen worden verzoekers de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) volgens de informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door afpersing, onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet;

(ii) verzoekers kan evenmin de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend op basis van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen met de bende 18 uit Santísima Trinidad vermits (1) zo verzoekers El Salvador daadwerkelijk zouden hebben ontvlucht wegens bendegerelateerd geweld en dat zij dergelijk geweld vrezden bij een terugkeer, redelijkerwijze mag worden verondersteld dat zij meer kennis hebben over de bendeleden in hun wijk, de grootte van hun territorium en andere mensen uit hun wijk die net als hen slachtoffer zijn geworden van afpersingen door de bende, hetgeen *in casu* niet het geval is nu (a) de kennis van verzoekers over de lokale bendes die in hun leefgebied opereren zeer beperkt is, waarbij het vreemd en ongeloofwaardig is dat zij niet beter op de hoogte zijn van het territorium van de specifieke bende die zij vrezden, (b) verzoekers bovendien niet weten welke bendes de naburige wijken controleren, hetgeen niet verzoekenbaar is met verzoekers verklaringen waaruit blijkt dat hij voor zijn werk meerdere kolonies moest doorkruisen en hetwelk niet verschoond kan worden door verzoekers verklaring dat de restaurants waar hij werkte zich in commerciële zones bevonden die niet door bendes

gecontroleerd werden, (c) het bovendien opvallend is dat verzoekers enkel de bijnamen kennen van de drie benedeleden die een rol spelen in de incidenten die zij hebben meegemaakt en zij geen namen van andere benedeleden kunnen noemen, (d) het bevreemdend is dat verzoekster verklaart dat ze niemand kent in de kolonie die al problemen heeft gehad met de benedeleden en ook dat verzoeker aangeeft geen voorbeelden te kunnen geven van mensen zonder een eigen zaak die net als hen door de bende werden afgeperst, zeker nu verzoeker zelf eerder al had aangegeven dat ook mensen zonder eigen zaak maar met een job werden afgeperst en gelet op het feit dat zijn moeder al voor hen in de desbetreffende wijk woonde en daar tot op heden nog verblijft, (2) verzoekers ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen afleggen over de concrete incidenten die tot hun vertrek uit El Salvador zouden hebben geleid waar (a) verzoeker over het incident op 16 september met het bendelid B. verklaart dat hij dit eerst niet ernstig opnam en er geen bedreiging in zag, dit ondanks het feit dat hij op de hoogte was van de identiteit van de man die geld van hem eiste en hij eerder al had aangegeven dat hij zijn naam kende omdat hij samen met S. en P. één van de benedeleders was en zij de bekendste en gevaarlijkste benedeleden waren, (b) verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over het feit dat B. hem al dan niet bedreigd zou hebben, niet overeenstemt met de inhoud van de door hem voorgelegde aangifte, (c) verzoekers over het incident op 18 september tegenstrijdige verklaringen afleggen over het feit of zij al dan niet hebben overwogen en besproken om de *renta* te betalen en over wat er later die avond, op het tijdstip dat de bende had bedreigd om bij hen thuis langs te komen om het geld op te halen, is gebeurd, (3) verzoekers verklaringen over hun verhuis naar zijn tante evenmin geloofwaardig zijn, (4) verzoekers bovendien vreemde en ongeloofwaardige verklaringen afleggen in verband met verzoekers ontslag bij zijn werkgever, (5) verzoekers moeder en broer zelf nog in Santísima Trinidad wonen en zijn desinteresse om bij hen te informeren in verband met zijn eigen problemen en het welzijn van zijn moeder en broer moeilijk te rijmen valt met de door hem voorgehouden vrees voor vervolging door de bende onder wiens controle zijn moeder en broer nog steeds wonen, (6) dat verzoeker niet kan aangeven of zijn moeder, die zelf de eigenaar was van een taxibedrijfje, net als hem werd afgeperst en hij zelfs niet kan vertellen of zij thans haar taxibedrijf nog heeft, erop duidt dat verzoeker geen zicht biedt op de verblijfsomstandigheden van zijn familieleden in zijn voormalige woonplaats in El Salvador en (7) de documenten die verzoekers voorleggen niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming kunnen ombuigen;

(iii) verzoekers hebben niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat zij louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zullen worden of een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, zij hebben in deze zin geen vrees aangehaald;

(iv) uit informatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet;

(v) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Al deze motieven worden in de bestreden beslissingen omstandig toegelicht.

2.3.3.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3.4. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit wat volgt blijkt immers dat aan de door verzoekers' voorgehouden problemen met de bende 18 uit Santísima Trinidad geen geloof kan worden gehecht.

2.3.3.4.1. Vooreerst merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden op dat verzoekers' kennis over de bendeleden in hun wijk, de grootte van hun territorium en andere mensen uit hun wijk die net als hen slachtoffer zouden zijn geworden van de bende 18, erg beperkt is en niet verzoenbaar is met hun verklaringen dat zij in een gebied leefden dat door bende 18 werd gecontroleerd en dat zij met deze bende problemen hadden.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen vooreerst overwogen als volgt:

“Ten eerste moet in verband hiermee worden opgemerkt dat de kennis van u en uw partner over de lokale bendes die in uw leefgebied opereren, zeer beperkt is. Zo weten jullie beiden niet tot waar het territorium loopt van de bende 18 die jullie wijk controleert (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 06.04.2021 (verder CGVS), p. 7 en zie notities persoonlijk onderhoud J.(...) L.(...) V.(...) L.(...) dd. 06.04.2021 (verder CGVS partner), p. 6). Nochtans verklaart uw partner dat er overal in jullie land en ook in jullie wijk graffiti is aangebracht op de muren om de bendes die er de controle hebben te identificeren (zie CGVS partner, p. 5 en 6). Er kan dan ook redelijkerwijze worden verondersteld dat jullie beiden zouden weten tot waar het territorium van bende 18 die uw wijk controleerde, loopt. Het is vreemd en ongeloofwaardig dat iemand die El Salvador is ontvlucht wegens bendegerelateerd geweld niet beter op de hoogte is van het territorium van de specifieke bende die hij vreest.

Ook weten jullie niet welke bendes de naburige wijken controleren (ibid.). U stelt dat u dat niet weet omdat u niet vaak naar buiten ging en u nooit andere kolonies bezocht (zie CGVS, p. 6). Nochtans blijkt uit uw verklaringen in verband met uw job dat u op vijftien kilometer van uw eigen woning in een andere wijk werkte, Bulevar Del Hipodromo (zie CGVS, p. 9). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u meerdere kolonies moest doorkruisen om daar te geraken. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verondersteld dat u op de hoogte bent van welke bendes in deze kolonies opereren. Daarenboven blijkt dat u de laatste weken van uw tewerkstelling voor S.(...) in vijf of zes verschillende restaurants in verschillende wijken werd tewerkgesteld (zie CGVS, p. 17). Ook al bevonden alle restaurants waar u werkte zich volgens uw verklaringen in commerciële zones en niet in gebieden die door bendes worden gecontroleerd, dan nog kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u dergelijke door bendes gecontroleerde wijken moest doorkruisen om deze locaties te bereiken en dat u op de hoogte bent van welke bende in welke wijk opereert (zie CGVS, p. 9 en 17).”

In zoverre verzoekers menen dat het enkele feit dat verzoeker soms buiten de kolonie moest gaan, niet automatisch rechtvaardigt dat hij meer kennis heeft over de actieve bendes in de buurt, te meer nu hij immers enkel hoofdwegen gebruikte (verzoekschrift, stuk 14) en zo de mogelijke graffiti niet zag en hij daarenboven voor zijn vertrek enkel werkte in restaurants die in commerciële zones lagen die niet tot het grondgebied van een gewapende bende behoren, beperken zij zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers er dan ook niet in slagen hoger vermelde motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

Verzoekers merken nog op dat zij niet inzien hoe hun (gebrek aan) kennis van illegale groepen en activiteiten afdoet aan de geloofwaardigheid van hun problemen nu zij immers nooit in “nauw” contact zijn geweest met hen. In dit verband dient erop gewezen dat verzoekers in België internationale bescherming vragen omwille van de problemen met de bende 18 in Santísima Trinidad, zodat redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij over de aanwezigheid van deze bende, hun werkwijze en mensen met gelijkaardige problemen kenden, doorleefde en gedetailleerde informatie kunnen verschaffen, *quod non in casu*.

Waar verzoekers aanvoeren dat de gebieden van de gewapende bendes niet vast en duidelijk afgebakend zijn en voorwerp zijn van talrijke conflicten tussen de gewapende bendes, slagen zij er evenmin in te overtuigen. Zo verklaart verzoekster dat het duidelijk was dat de bende 18 in hun kolonie opereerde door de aanwezigheid van graffiti met nummers en letters, alsook door tatoeages (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 5-6). Wanneer verzoeker wordt gepeild naar de invloed van de aanwezigheid van de bende op zijn leven, verklaart hij dat hij allerminst een gewoon leven kon leiden. Dat hij moest opletten wat hij aantrok, hoe zijn kapsel was, dat hij objecten moest verbergen tijdens een busrit en dat hij telkens bang was aangesproken te worden. Verder geeft hij nog te kennen dat hij niet kon wandelen naar andere zones waar een andere bende aanwezig was omdat dit gevaarlijk was (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 8). Ook verzoekster geeft aan dat zij haar leven moest aanpassen omwille van de aanwezigheid van de bende (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 4 en 6). Gelet op de door verzoekers geschetste context van aanwezigheid van bendeleden en het gevaar dat gepaard zou gaan met het overschrijden van grenzen van gebieden die door rivaliserende bendes gecontroleerd werden, is het bijgevolg allerminst aannemelijk dat verzoekers – die *nota bene* zelf bedreigd zouden zijn geweest door bendeleden van de bende 18 – weinig inzicht zouden hebben in de omvang van het territorium en de aanwezigheid van rivaliserende bendes in de nabijheid van hun voorgehouden verblijfplaats(en). Deze vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van hun verklaringen in een gebied te hebben geleefd dat gecontroleerd werd door de bende 18 en dat zij problemen zouden hebben gekend met deze bende.

Verder considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in deze nog terecht: *“Daarenboven wordt opgemerkt dat het opvallend is dat jullie enkel de bijnamen kennen van de drie bendeleden die een rol spelen in de incidenten die u heeft meegemaakt, namelijk El B.(...), S.(...) en P.(...) (zie CGVS, p. 9 en zie CGVS partner, p. 7). De namen van andere bendeleden kunt u zich niet herinneren en uw vrouw hoorde enkel over hen spreken (ibid.). Zeker aangezien jullie verklaren dat de bendeleden opvielen door de tattoos die ze droegen is het vreemd dat jullie niet meer bendeleden van bende 18 die in jullie wijk actief waren kunnen identificeren (zie CGVS partner, p. 6 en zie CGVS, p. 9). Bovendien is het vreemd dat uw partner stelt dat ze niemand kent in de kolonie die al problemen gehad heeft met de bendeleden (zie CGVS partner, p. 6). Ook u kunt geen voorbeelden geven van mensen zonder een eigen zaak die net als jullie door de bende werden afgeperst (zie CGVS, p. 18). Zeker aangezien u zelf eerder al had aangegeven dat ook mensen zonder eigen zaak maar met een job werden afgeperst, is het vreemd dat u geen concrete voorbeelden kunt aanhalen van mensen die dit ook is overkomen (zie CGVS, p. 15). Zelfs al had u weinig contact met uw burens en wijkgenoten, dan nog kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u toch enkele voorbeelden zou kunnen geven van mensen uit uw wijk die hetzelfde meemaakten als u, zeker aangezien uw moeder al voor u in deze wijk woonde en ze daar op heden nog steeds verblijft (zie CGVS, p. 4 en 6).”*

Verzoekers werpen in het verzoekschrift op dat zij opnieuw de toegevoegde waarde van dit argument betwijfelen en benadrukken dat zij onwetend zijn net omdat zij zoveel mogelijk uit de buurt van de aanwezige bendeleden wilden blijven. Zij vervolgen dat er natuurlijk wel enkele zaken bekend waren, zoals bijvoorbeeld de bijnamen van de drie personen die hen lastig vielen omdat zij deze reeds verschillende malen in de omgeving van hun huis hadden gezien en gehoord. Daarnaast vervolgen verzoekers dat zij ook bijnamen van andere bendeleden kennen maar dat zij zich deze op de dag van hun persoonlijke onderhoud, omwille van de stress, niet herinnerden. Aangezien zij deze personen geenszins kennen, kennen zij ook hun “echte” namen niet maar enkel de bijnamen die de bendeleden onder elkaar gebruikten. Met deze argumentatie beperken verzoekers zich opnieuw tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardige verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer is en waarmee zij niet vermogen afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen van de bestreden beslissingen dienaangaande. Dat verzoekers zo ver mogelijk van de bendeleden weg bleven, kan evenmin vergoelijken waarom zij dermate onwetend zijn over de bendeleden die, volgens hun verklaringen, nochtans duidelijk zichtbaar in hun kolonie aanwezig zouden zijn geweest en waarover zij “bepaalde dingen” zouden hebben vernomen (zie verzoekschrift en administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 14). De Raad benadrukt nog dat elke verzoeker om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij bij machte is om voor de diverse asiinstanties een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van

herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Zoals wordt toegelicht in de bestreden beslissingen, slagen verzoekers er echter niet in de door hen voorgehouden feiten geheel geloofwaardig voor te stellen. Elk persoonlijk onderhoud brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* zijn er, verzoekers' beweringen dienaangaande buiten beschouwing gelaten, geen gegevens voorhanden dat stress verzoekers zou hebben verhinderd doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Uit de lezing van de persoonlijke onderhouds blijkt immers dat verzoekers in staat waren om duidelijke, uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen.

Door louter te herhalen dat zij relatief eenzame mensen waren met weinig vrienden buiten hun familie en dat de band met verzoekers moeder "*hartelijk doch afstandelijk*" was, slagen verzoekers er geenszins in een valabel argument bij te brengen om hun gebrek aan kennis van mensen die dezelfde problemen zouden hebben gekend, te verklaren of te verschonen. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers, die problemen zouden hebben gekend met bendeleden van bende 18 in Santísima Trinidad, zich grondig over mensen met gelijkaardige problemen zouden informeren teneinde (de evolutie van) hun eigen situatie goed te kunnen inschatten. In dit verband moet worden opgemerkt dat, zelfs zo geloof zou worden gehecht aan het feit dat verzoekers hierover niet zouden kunnen spreken met verzoekers moeder – *quod non* (zie *infra* in dit verband) –, zij ook via anderen informatie zouden kunnen verkrijgen. Dat zij vrijwel geen contact hadden met anderen in hun wijk, betreft een blote bewering. In zoverre verzoekers, onder verwijzing naar een artikel "*Immigration Briefings*" (verzoekschrift, stuk 12), te dezen nog aanvoeren dat rekening moet worden gehouden met het "*beleid van 'geheimhouding'*" dat de problemen met gewapende bendes in El Salvador omgeeft en het bijgevolg begrijpelijk is dat zij niet beter op de hoogte zijn van de situatie van hun burens of hun eigen familie, dient te worden benadrukt dat – daargelaten deze informatie van louter algemene aard is –, aangezien verzoekers in België internationale bescherming vragen omwille van problemen met de bende 18, redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich terdege over deze en ook gelijkaardige problemen trachten te informeren, *quod non*. Het is in dit licht dan ook niet aannemelijk dat verzoekers niet bij verzoekers moeder zouden informeren over gelijkaardige problemen teneinde hun verzoeken te ondersteunen.

Zo verzoekers vervolgen dat zij wel degelijk mensen kennen die elders dezelfde problemen hebben gehad als zij, meer bepaald verzoekers neef en zijn zus, moet worden opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf aangeeft dat zijn problemen niet gelinkt zijn aan deze van zijn (half)zus, dat het om een ander probleem, in een andere kolonie en om een andere bende ging (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 15). Over verzoekers neef reppen zij verder met geen woord, ook niet wanneer hen expliciet wordt gevraagd of zij voorbeelden kunnen geven van personen die net als hen door de bende werden afgeperst (*ibid.*, p. 18 en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 6). Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat geen van zijn familieleden, behoudens zijn moeder en broer, in dezelfde kolonie woonachtig waren (*ibid.*, p. 4), zodat ook hier bezwaarlijk kan worden aangenomen dat deze neef met dezelfde problemen in dezelfde kolonie te maken zou hebben gekregen.

2.3.3.4.2. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder bij waar deze terecht opmerkt dat verzoekers ongeloofwaardige en op sommige punten zelfs tegenstrijdige verklaringen afleggen over de vermeende incidenten op 16 en 18 september 2019.

In dit verband wordt in de bestreden beslissingen vooreerst op goede gronden overwogen als volgt:

"Zo stelt u dat u op 16 september door het bendelid B.(...) werd benaderd en dat hij vijf dollar van u eiste (zie CGVS, p. 13). Aangezien hij dronken was nam u het niet ernstig op en zag u er geen bedreiging in (*ibid.*). Het is echter vreemd dat u dit incident zo laconiek opnam aangezien u op de hoogte was van de identiteit van de man die geld van u eiste en u eerder al had aangegeven dat u zijn naam kende omdat hij samen met S.(...) en P.(...) één van de bendeleiders was en zij de bekendste en gevaarlijkste bendeleden waren (zie CGVS p. 9 en 13). U stelt dat zij de zone controleerden, er heersten en dat zij bepaalden wie ze gingen afpersen (CGVS, p. 14). Ook had u eerder al gesteld dat u altijd al bang was geweest dat één van de bendeleden u ooit zou aanspreken (zie CGVS, p. 8). Het is dan ook bijzonder vreemd en opmerkelijk dat wanneer u dan wordt aangesproken door één van deze bendeleiders en hij geld van u eist, u dit niet ernstig opnam en u er geen bedreiging in zag, louter omdat hij dronken oogde toen hij u benaderde. Verder wordt het incident van 16 september 2019 ook kort beschreven in de aangifte die u neerlegt ter staving van uw verzoek. Hierin staat te lezen dat u bij de politie van San Salvador liet optekenen dat B.(...) u had gewaarschuwd dat als u niet betaalde u wist wat u te wachten

stond. Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS maakt u echter geen gewag van een dergelijke bedreiging en stelt u louter dat deze man, toen u hem toevallig passeerde, zei dat u hem vijf euro verschuldigd was en dat hij is weggegaan toen u zei dat u dat geld niet had (CGVS, p. 13). Het feit dat de inhoud van de aangifte, die u zelf neerlegt ter ondersteuning van uw verhaal, niet volledig overeenstemt met uw verklaringen over dit incident voor het CGVS, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Mocht u overigens op die manier zijn bedreigd door B.(...) is het des te ongeloofwaardiger dat u voor het CGVS verklaart dat u toen geen bedreiging voelde (zie CGVS, p. 13)."

Verzoekers hekelen in het verzoekschrift dat verzoeker het incident niet ernstig zou hebben genomen. Zij verduidelijken dat verzoeker erg geschrokken was die avond dat B. hem benaderde, dat hij die dag al lang vreesde en dat hij wist wat er zou gebeuren indien hij zonder aarzelen zou betalen. Meer bepaald dat de bendeleden de *renta* voortdurend zouden hebben verhoogd en hij zeer snel zonder geld zou komen te zitten en dus in elk geval het risico zou hebben gelopen dat de doodsbedreigingen van de bendeleden zouden worden uitgevoerd. Verzoekers benadrukken nog dat verzoeker de ijdele hoop koesterde dat B. zich hun ontmoeting misschien niet zou herinneren nu deze stomdronken was die avond op 16 september en zich bijgevolg ook niet "persoonlijk bedreigd" voelde, ook al was het incident als zodanig wel beangstigend. De argumentatie in het verzoekschrift kan evenwel niet overtuigen. Gelet op de door verzoekers geschetste context waarbij bendeleden hun kolonie controleerden in zulke mate dat zij geen normaal leven konden leiden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 8 en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 6) en meer in het bijzonder dat B., S. en P. de gevaarlijkste bendeleden zouden zijn geweest, is het allerminst plausibel dat verzoeker het incident op 16 september omschrijft als "raar", hij hier niet zoveel aandacht aan zou hebben besteed (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11 en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 8) en niet als een persoonlijke bedreiging zou hebben ervaren. Te meer daar hij zelf aangeeft dat hij de dag vreesde waarop hij zou worden aangesproken door een bendelid (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 7). Deze verklaringen doen naar het oordeel van de Raad dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hen geschetste problemen.

Aangaande het incident op 18 september 2019, waarbij B., S. en P. verzoeker zouden hebben bedreigd en zouden hebben aangegeven dat hij 25 dollar *renta* diende te betalen op wekelijkse basis, waarvan de eerste verschuldigd was om 21 uur diezelfde avond, wordt terecht vastgesteld dat verzoekster vage verklaringen aflegt over het feit of de bendeleden later op die avond van 18 september zouden zijn langsgelopen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissingen te lezen als volgt: "(...) Wanneer u gevraagd wordt wat er gebeurd is om negen uur, het tijdstip waarop de bendeleden de *renta* zouden komen innen, stelt u zelf namelijk dat iemand uw moeder vertelde dat ze de deur toen hebben proberen open te maken (zie CGVS, p. 14). Uw partner verklaart hierover dat ze niet weet of de bendeleden om negen uur naar jullie huis zijn gekomen om die *renta* te innen en dat jullie zich daar niet over hebben geïnformeerd bij uw moeder en broer (zie CGVS partner, p. 16). Ze verwijst wel naar een incident waarbij mannen jullie voormalige woning probeerden binnen te dringen en dat uw moeder dit aan jullie vertelde (zie CGVS partner, p. 13). Ze legt evenwel vage en tegenstrijdige verklaringen af over wanneer dit zou zijn gebeurd. Zo verwijst ze in eerst instantie naar dit incident wanneer haar gevraagd wordt wat jullie in de maand oktober deden om de ernst van jullie situatie in te schatten, of ze haar schoonmoeder of schoonbroer vroeg of ze naar jullie op zoek waren. Ze stelt dat jullie zich toen verborgen hielden in het huis, dat jullie vreesden dat jullie iets zou overkomen en dat uw moeder aan u vertelde dat er mensen geprobeerd hebben om het huis binnen te dringen (zie CGVS partner, p. 13). Nochtans stelt zij later tijdens het persoonlijk onderhoud dat uw moeder dit pas vertelde eens jullie in België waren (zie CGVS partner, p. 15) en dat zij niet meer weet wanneer ze het huis probeerden binnen te dringen, zelfs niet of het gebeurde of jullie al in België waren (zie CGVS partner, p. 16). Er kan redelijkerwijze worden verondersteld dat jullie meer coherente en gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen over het enige bezoek van de bendeleden aan uw woning. Het feit dat jullie dit niet kunnen, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van jullie verklaringen met betrekking tot dit incident."

Verzoekers benadrukken dat hun verklaringen volledig door elkaar zijn gehaald. Ze vervolgen dat verzoekster inderdaad verklaard heeft dat bendeleden op de avond van 18 september hadden geprobeerd om hun woning te betreden en dat zij hiervan op de hoogte werden gebracht door de moeder van verzoeker. Zij voeren nog aan dat toen verzoekster verklaarde dat zij zich de data niet kon herinneren en zich evenmin kon herinneren of bendeleden geprobeerd hadden om hun huis binnen te komen toen zij in België waren, zij niet verwees naar de gebeurtenis op 18 september, maar wel naar een gebeurtenis die plaatsvond toen zij reeds in België waren. Verzoekers besluiten dat zij beiden heel goed wisten dat de bendeleden hadden geprobeerd om in te breken in hun woning op de avond van 18 september "toen zij zich reeds in België bevonden". Er moet worden vastgesteld dat deze *post*

*factum*verklaringen niet stroken met de door hen afgelegde verklaringen doorheen de administratieve procedure. Zo werd verzoekster gevraagd als volgt: “Zijn de drie bendeleden op 18 september om 21h 's avonds naar jullie huis gekomen om die renta van 25 dollar te innen?” (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 16, eigen onderlijning). Waarop zij antwoordt dat zij het niet weet. Hierop gepeild naar het feit of zij zich hieromtrent al dan niet hebben geïnformeerd, antwoordt zij ontkennend (*ibid.*). Verzoekers kunnen dan ook bezwaarlijk ernstig voorhouden dat verzoekster duidelijk wist dat de bendeleden op 18 september hun huis waren binnengedrongen en zij hieromtrent werd ingelicht door haar schoonmoeder en dat er verwarring ontstond omtrent een ander incident met de bendeleden toen zij reeds in België waren. Dergelijke *post factum*verklaringen vermogen dan ook niet de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen in dit verband te weerleggen.

De Raad acht het motief inzake het feit of verzoekers al dan niet de mogelijkheid zouden hebben besproken om de *renta* toch te betalen overtollig. Kritiek op een overtollig motief doet geen afbreuk aan de overige doorslaggevende motieven van de bestreden beslissingen.

2.3.3.4.3. Aangaande de vaststelling dat zij ongeloofwaardige verklaringen afleggen met betrekking tot hun voorgehouden verhuis naar verzoekers tante, merken zij op dat zij er ten onrechte vanuit gingen dat het huis van die tante verder van hun huis lag om de eenvoudige reden dat zij de precieze afstand nooit op een kaart hadden gezien, de busreis heel lang duurde (een half uur) en verzoeker bovendien tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf aangaf dat hij niet met zekerheid kon zeggen op hoeveel afstand deze woning van zijn tante gelegen was van hun eigen woonst. Er dient evenwel met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat de vaststelling dat uit de beschikbare informatie (zie map ‘Landeninformatie’, Google Maps) blijkt dat het huis van verzoekers tante op slechts minder dan een kilometer van de ingang van Santisima Trinidad ligt, wel degelijk de geloofwaardigheid van hun verklaringen ondermijnt. Aangezien verzoekers tante hen bij hun woning kwam ophalen op 18 september met haar auto, verzoekers vanuit die woning een klacht gingen indienen en verzoeker van hieruit bleef werken (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 12 en 20), kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij toch enig geografisch inzicht hadden wat betreft de ligging van de woning van verzoekers tante ten opzichte van hun eigen woning en zo hadden kunnen inschatten dat beide woningen niet ver van elkaar gelegen waren. De argumentatie in het verzoekschrift kan dan ook niet overtuigen. Zelfs zo verzoekers tante in een beveiligde wijk zou hebben gewoond en verzoeker telkens met de auto naar het werk hebben vervoerd, moet nog worden vastgesteld dat verzoekers zich zeer dicht begaven bij hun kolonie en de bende waarmee zij problemen hadden. Vermits verzoekers zelf verklaren niet te hebben geweten welke bende waar actief was (*supra*) en verzoeker gedurende geruime tijd nog naar zijn werk ging, ondermijnt de vaststelling dat zij zo dicht bij hun eigen woonplaats onderdoken, wel degelijk de geloofwaardigheid van de door hen aangevoerde vrees voor vervolging voor de bende 18. Met het louter bekritisieren en tegenspreken van deze gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, slagen verzoekers er evenmin in de pertinente motieven van de bestreden beslissingen in dit verband te verklaren of te weerleggen.

2.3.3.4.4. Verder wordt in de bestreden beslissingen nog op goede gronden overwogen als volgt: “Ook leggen jullie vreemde en ongeloofwaardige verklaringen af in verband met uw ontslag bij uw werkgever. Na het incident van 18 september nam u op 23 september ontslag terwijl u pas in de eerste week van november zou hebben besloten om het land te verlaten (zie CGVS, p. 11, 17 en 20). U en uw partner verklaren dat u ontslag nam uit veiligheidsoverwegingen omdat de bendeleden wisten waar u werkte (zie CGVS, p. 11 en zie CGVS partner, p. 13). Nochtans verklaart u dat u daarna in verschillende restaurants mocht gaan werken, die allen in commerciële zones liggen waar de bendes geen controle hebben en dat u daar de rest van de tijd ongestoord kon verder werken (zie CGVS, p. 17). U stelt dat het moeilijk is om er renta te gaan vragen zonder dat je daar gevangen genomen wordt (*ibid.*). Het is dan ook vreemd dat u verklaart dat u uit veiligheidsoverwegingen uw job hebt stopgezet. (...) Ten slotte wordt opgemerkt dat u verklaart dat u bleef werken tot 16 oktober 2019, terwijl uit de door u neergelegde attesten blijkt dat u tot 16 november bleef werken (CGVS, p. 11 en 17). Op basis van het bovenstaande wordt door het CGVS ernstig getwijfeld aan het tijdstip en de omstandigheden van uw ontslag.”

Verzoekers leggen in het verzoekschrift uit dat verzoeker zijn ontslag indiende omwille van de *renta*-problemen die verband konden houden met zijn werkzaamheden als assistent-manager van restaurants, dat hij bij zijn ontslag te horen kreeg dat hij nog een periode moest doorwerken om zijn ontslagvergoeding te kunnen krijgen, dat hij zelf had gevraagd om zijn arbeidsplaats regelmatig te veranderen en dit enkel in commerciële zones waar de bendeleden niet aanwezig waren en dat hij telkens met de auto naar zijn werk reisde. Hiermee beperken verzoekers zich tot het louter herhalen van

eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er dan ook niet in slagen hoger vermelde vaststellingen van de bestreden beslissingen in een ander daglicht te plaatsen. Verzoekers uiten geen kritiek op het motief dat verzoekers verklaring dat hij bleef werken tot 16 oktober 2019 niet strookt met de attesten die hij neerlegde, waaruit blijkt dat hij tot 16 november 2019 bleef werken, zodat terecht getwijfeld kan worden aan het tijdstip en de omstandigheden van zijn ontslag.

De Raad acht het motief over het feit of verzoekers even overwogen hebben om een zaak te starten met het geld dat verzoeker zou krijgen als ontslagvergoeding, overtollig. Kritiek op een overtollig motief doet geen afbreuk aan de overige doorslaggevende motieven van de bestreden beslissingen.

2.3.3.4.5. Tevens kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat verzoekers' desinteresse in de evolutie van hun eigen problemen, alsook het welzijn van verzoekers moeder en broer wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen. Te dezen wordt in de bestreden beslissingen pertinent overwogen als volgt:

“Verder dient nog te worden opgemerkt dat uw moeder en broer zelf nog in Santísima Trinidad wonen (CGVS, p. 4-5). U hebt geen weet van interacties of problemen tussen hen en de bendeleden (zie CGVS, p. 5 en 17). Bovendien verklaart u zelfs niet gevraagd te hebben aan uw moeder en broer of zij nog interacties of problemen gekend hebben met de mannen (zie CGVS, p. 17). Dergelijke desinteresse voor uw eigen problemen en het welzijn van uw moeder en broer valt moeilijk te rijmen met uw vrees voor vervolging door de bende onder wiens controle uw moeder en broer nog steeds wonen en ondermijnt dus verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven. Bovendien was uw moeder zelf de eigenaar van een taxibedrijfje (zie CGVS, p. 18). Het is zeer vreemd en ongeloofwaardig dat u niet weet of zij net als u werd afgeperst (ibid.). Hiernaar gevraagd stelt u dat u denkt dat dit niet het geval is maar dat u het niet weet. U stelt dat ze heel low profile handelde en dat niemand wist dat de zaak van haar is. Het is vreemd dat u hierover niet met meer zekerheid verklaringen kunt afleggen. Aangezien u verklaart dat u zelf uw land hebt verlaten wegens afpersing is het vreemd en ongeloofwaardig dat u dit niet met uw moeder zou hebben besproken en zou weten of zij, die in dezelfde wijk als u woonde, hier ook problemen mee had. Bovendien is het ongeloofwaardig dat u verklaart niet te weten of zij haar taxibedrijfje nog heeft (ibid.). Zelfs al hebt u weinig contact met haar, dan nog kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u hiervan op de hoogte zou zijn. Er dient dan ook te worden geconcludeerd door het CGVS dat u geen zicht biedt op de verblijfsomstandigheden van uw familieleden in uw voormalige woonplaats in El Salvador.”

Verzoekers hekelen dat de commissaris-generaal overweegt dat hun onwetendheid beschouwd moet worden als desinteresse. Zij benadrukken in dit verband dat verzoeker geen nauwe band heeft met zijn moeder en zij nauwelijks communiceren. Daarnaast verwijzen zij opnieuw naar een nota aan het NANSSEN-rapport (verzoekschrift, stuk 13) waarin wordt uitgelegd dat bende-slachtoffers vaak niemand over hun problemen inlichten, zelfs niet hun familieleden. In dit verband moet opnieuw worden benadrukt dat verzoekers in België internationale bescherming vragen omwille van problemen met bendeleden, zodat redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich terdege over de evolutie van deze problemen trachten te informeren. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten, *quod non in casu*. De uitleg dat de band met verzoekers moeder niet nauw is, kan niet overtuigen nu wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich bij verzoekers moeder en/of broer zouden informeren over de problemen, zeker nu zij zich buiten hun land van herkomst bevinden. Dit klemt des te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn moeder hen aan een huis heeft geholpen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 6), verzoekster soms kleine klusjes uitvoerde voor haar schoonmoeder (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 5) en verzoeker verklaart dat zijn moeder hem heeft ingelicht over het feit dat de bendeleden op 18 september zijn proberen binnen dringen in hun woning (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 14), waaruit aldus toch enige mate van engagement vanwege verzoekers moeder blijkt, alsook impliciet volgt dat zijn moeder op de hoogte was van hun problemen met bendeleden, hun vertrek uit de kolonie en zij schijnbaar toch contact hadden hieromtrent. Dergelijk gebrek aan interesse in de evolutie van zijn persoonlijke problemen en het lot van verzoekers moeder en broer doet bijgevolg afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van hun relaas.

2.3.3.4.6. Waar verzoekers in het verzoekschrift hekelen dat de verwerende partij telkens de voorkeur heeft gegeven aan een lezing van “inconsistenties” en “onwetendheden” in plaats van een soepelere

lezing van hun verklaringen te hanteren rekening houdend met de beschikbare informatie, dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen concrete gegevens aanbrengen waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevooroordeeld zou zijn geweest of dat hun verzoeken om internationale bescherming niet eerlijk zouden zijn behandeld. Uit de administratieve dossiers en de bestreden beslissingen kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben dezen geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.3.4.7. Zo verzoekers nog menen dat nergens in de bestreden beslissingen manifest tegenstrijdige verklaringen of incoherente vluchtrelazen naar voor komen en er nergens dienstige elementen naar voor worden gebracht die wijzen op een manifest gebrek aan geloofwaardigheid in hoofde van verzoekers, wijst de Raad erop dat uit het voorgaande wel degelijk naar voor komt dat verzoekers ongeloofwaardige, niet-aannemelijke en soms zelfs tegenstrijdige verklaringen afleggen met betrekking tot hun vluchtrelaas, hetgeen wel degelijk de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen, zoals *in casu* het geval is.

2.3.3.4.8. De opmerking van verzoekers dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om bescherming te bieden tegen vervolging door criminele bendes en hun verwijzingen naar landeninformatie (verzoekschrift, stukken 5-6), missen feitelijke grondslag nu uit het voorgaande blijkt dat verzoekers er niet in slagen om hun vermeende problemen aannemelijk te maken, zodat de vraag naar nationale en/of lokale bescherming zich in dit verband niet opdringt. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekers zelf verklaren dat verzoeker, met betrekking tot de vermeende bedreigingen vanwege bendeleden van de bende 18, aangifte kon doen bij de autoriteiten en ook een kopie kon verkrijgen van de klacht (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 12).

2.3.3.4.9. Verzoekers kunnen zich verder niet beroepen op een ongeloofwaardig bevonden relaas om te stellen dat zij vallen onder het risicoprofiel van personen die zich hebben verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende of van iemand die een beroep uitoefent dat vatbaar is voor afpersing, laat staan dat zij ook hier een individueel en concreet risico aannemelijk maken. Naast de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoekers ertoe genoopt hebben El Salvador te verlaten, halen zij immers geen concrete, recente, geloofwaardige en ernstige problemen aan.

2.3.3.5. Verzoekers betogen nog dat zij bij een terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico lopen om door bendes te worden gevisieerd omwille van hun problemen met de bende 18.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays après un épisode migratoire*" van 13 juli 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Uit het geheel van deze informatie blijkt dat veeleer bendedegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risico verhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het Human Rights Watch-rapport van februari 2020 (verzoekschrift, stuk 8), dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die gevlucht zijn voor het bendedegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes gevisieerd werden.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "*certain returnees from abroad*" problemen kunnen

ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Te dezen blijkt evenwel uit niets dat verzoekers ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar hun land van herkomst.

Zoals in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld, maken verzoekers immers niet aannemelijk dat zij problemen kenden met bendeleden van bende 18. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoekers voor hun vertrek uit El Salvador reeds in het vizier zijn gekomen van deze bende. Er zijn geen andere indicaties die erop wijzen dat verzoekers voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekers El Salvador verlieten omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt dan ook niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zouden lopen om te worden gevisieerd door bendeleden.

Het feit dat verzoekers een periode in België hebben verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekers zouden kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021, p. 22-24), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekers niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad merkt op dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Verzoekers’ verblijf in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer volstaat immers niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad er, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten *in concreto* aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van hun eerdere beweerde problemen met bendeleden en/of het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar hun land van herkomst.

2.3.3.6. Verzoekers voeren geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen met betrekking tot de documenten die zij hebben voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissingen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hen voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.3.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers’ vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.8. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade

omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekster ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de door beiden partijen aangebrachte landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van September 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus “*Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus “*Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Met hun algemeen betoog dat El Salvador als één van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt omschreven, dat verzoeken om internationale bescherming in het verleden positief werden beantwoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het refereren aan en citeren uit diverse rapporten en artikels toegevoegd aan het verzoekschrift en het betwisten van het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, tonen verzoekers geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin

van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekers aangehaalde informatie laat niet toe anderszins te beslissen nu deze immers minstens ten dele dezelfde, doch op bepaalde punten niet de meest actuele informatie uitmaakt, als deze waarop de voormelde analyse is gesteund. In dit verband benadrukt de Raad nog dat een reisadvies (verzoekschrift, stuk 3) slechts gericht is tot Belgische onderdanen die van plan zijn om naar El Salvador te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van de verzoeken om internationale bescherming van personen die de Salvadoraanse nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in El Salvador actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.5. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd *in casu* niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoekers heden dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd in El Salvador. Bijgevolg zijn verzoekers' verwijzingen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekers op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds gesprekken kregen zij de mogelijkheid om hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET